

0303 – 3. mars

Jeg er den som ransaker sinn og hjerter. Og jeg vil gi enhver av dere etter deres gjerninger. Åp 2: 23.

Hva er det som gjør at noen fristes til å oppfatte dette og liknende ord i Den Hellige Skrift som at frelsen kommer av våre gjerninger? Jo, feilen ligger i at de ikke legger nøye nok merke til ordene.

Vi ser aldri noe sted at Skriften taler om at vi blir rettferdige eller frelst på grunn av gjerninger. Det er tvert imot akkurat det den over alt avviser. Det Skriften lærer over alt, er at vi derimot skal dømmes etter våre gjerninger (Jer 17: 10, 32: 19, Esek 18: 30, Mat 16: 27, 25: 34–45 2Kor 5: 10, Åp 2: 23, 20: 12, 22: 12).

Fra evighet av kjenner Gud alles hjerter. Likevel har han helt fra begynnelsen besluttet at det som bor i hjertene våre skal bevises og bevitnes av våre gjerninger. Abraham, alle troendes far, ble et tydelig eksempel på dette. «Han trodde Gud» på løftet om at gjennom hans ætt skulle alle slekter på jorden bli velsignet. «Og det ble regnet ham til rettferdighet».

Nå var han rettferdig for Gud, og en Guds venn. Men dette skulle også bevises i synlig handling. Og når han så var lydig, og gjorde det Gud hadde befalt, sa Herrens engel: «Nå vet jeg at du frykter Gud, siden du for min skyld ikke sparte din enbårne sønn». Med dette ordet som grunn taler apostelen Jakob om at Abraham ble rettferdiggjort ved gjerningen. Det vil si at han ved gjerningen beviste at han var rettferdig. Han stadfestet sin rettferdighet.

Slik skal det også foregå i dommen på den siste dag. Ved en domstol må det være vitner. Det er dette gjerningene våre skal tjene til. De skal vitne om den nåden som har vært virksom i Guds barn, eller om den ugudelighet som bor i alle vantro mennesker. Kristus sier: «Kan vel noen sanke druer fra tornebusker eller fiken fra tistler? Slik bærer hvert godt tre god frukt, men det dårlige tre bærer dårlig frukt». «Et tre kjennes på frukten».

De gode gjerningene gjør ikke et menneske godt. Men de beviser at det er godt. Mennesket er ikke godt fordi det gjør godt. Men det gjør godt fordi det er godt. Gud må først gjøre menneskets hjerte godt, før det kan gjøre noe som Gud anser for godt.

Når Kristus skal dømme oss etter våre gjerninger, så kommer han ikke til å se på gjerningenes ytre form eller størrelse, men på bakgrunnen for gjerningene, det som er kilden og drivkraften til gjerningene, inderligheten i menneskets hjerte.

Dette er et forhold hele verden aldri vil forstå, men som Kristus i nidkjærhet stadig framholdt. I Mat 6: 1 sier han at hvis du «gjør dine barmhjertighets-gjerninger for mennesker, for å bli sett av dem, da har du ingen lønn fra din Far i himmelen». Og hvorfor det? Jo, dette viser at Herren ser etter hva som er drivkraften bak gjerningene! «Barmhjertighets-gjerningene» som nevnes her, er jo akkurat de samme som Herren vil ta fram på den siste dag. Men bare fordi de ikke var en frukt av den rette indre holdningen, så blir de forkastet i dommen.

I Mat 10: 42 sier Herren: «Den som bare gir en av disse små et glass kaldt vann fordi han er en disippel, sannelig jeg sier dere: Han skal slett ikke miste sin lønn». Et glass kaldt vann er en svært liten barmhjertighets-gjerning. Men bare på grunn av den indre drivkraften, – det ble gitt til en fordi han var en disippel, d. v. s. for Kristi skyld, – forsikrer Herren at den gjerningen skal få sin lønn, uansett hvor liten den var i seg selv.

I Mark 9: 41 uttrykker Kristus dette ennå klarere: «Den som gir dere et beger vann å drikke i mitt navn, fordi dere tilhører Kristus, sannelig sier jeg dere: Han skal slett ikke miste sin lønn».

Når vi nå har oppfattet selve budskapet, må vi også se litt nærmere på selve ordene. Herren sier han skal «gi enhver av dere etter deres gjerninger». Gud har liksom mottatt godt og ondt fra menneskene. Og slik som han har fått det, har han også skrevet det opp for deres regning. For at han på sin rettfærdige doms dag kan gi enhver etter deres gjerninger, slik vi ser Kristus har forklart dette.

Videre sier han «enhver» – Gud skal gi enhver ... Her på jorden er det mange som lever i en holdning som om de tror de «forsvinner i mengden», slik at Gud ikke er i stand til å følge hver enkelt så nøye med øynene. Men Gud er så stor at han kjenner hver eneste liten fugl. Han er mektig nok til å følge nøye hver eneste én, «enhver», som om det bare var dette éne mennesket på hele jorden.

I dommen på den siste dag skal enhver, som om de stod avkledd og nakne, stilles fram for Dommerens øyne, og dømmes etter sine gjerninger. Og de som selv må stå ansvarlige for sine synder, dvs. de som er under loven og dermed skal dømmes etter loven, dem skal ikke en gang étt unyttig ord bli tilgitt.

Kristus sa: «Jeg sier dere at hvert unyttig ord menneskene taler, skal de avlegge regnskap for på dommens dag».

Og selv for Guds barn skal det bli forskjell. Deres plass og tjeneste i himmelen bestemmes etter deres gjerninger, slik vi ser det i Jesu lignelse i Mat 25: 14–29 om talentene som ble betrodd hver enkelt, og flere andre bibelsteder. Også det ligger i dette at han skal «gi enhver etter deres gjerninger».